

AJASSA

JATKOA SIMULTA B1

1990-LUVULLA salibandy oli Suomessa uusi ja nouseva urheilulaji. Moilanen oli osa ensimmäistä suurta pelaajajalkuokkaa, joka omilla teoillaan määritteli, mitä suomalaisen huippusalibandy on.

Moilassen joukkueen nimi seurakunnan säilykethossessa oli Nakki-sormet, josta syntyi lappeenranta-lainen salibandyseura vuonna 1994. Vuotta myöhemmin hän oli kaveriteen voittamassa NST:lle C-juniorien Suomen mestaruutta.

– Se on edelleen ainoa kultamitalini.

Keväällä 1998 Lappeenrannan urheilutalolla 650 katsojaa näki, kun Moilanen oli mukana nostamassa NST:tä ensimmäistä kertaa miesten salibandyliigan. Samassa joukkueessa pelasi mmun muassa Moilassen tuore apuvalmentaja **Aki Seppälä** ja **Mika Valtonen**, joka on puolestaan NST:n miesten divarijoukkueen päävalmentaja.

Moilassen juniorivuosiha Huhtiniemen liikuntakeskus oli salibandypelaajien hautomo.

– Olen koittanut puhua PonoVoleja ja NST:lle siitä, miten paljon Huhtinari hallilla pitäisi arvostaa. Juniorina vietimme siellä käytännössä kaiken vapaa-aikamme. Pääsimme pelaamaan ihan älyttömän paljon. Huhtiniemessä pyöri yhä legendaarinen salibandyharrastusryhmä, joka tarjosi Moilassen juniorivuosiha mahdollisuuden pelata aikuisista vastaan. Eteen tuli vanhoja jääpalo-, jääkiekko- ja kankalopallopelaajia, joita säbäjunnut vierasivat solmuna vapaalla tyylillä.

– Olimme ehkä 15–16-vuotiaita janttereita. Vanhoja äijiä harmitti ihan hulluna hävityä meille. Ne pelit olivat tosi verisiä. Se oli tosi hyvä oppia.

Moilassen mukaan nykyjuniorit le vastaavat pelit voisivat antaa jopa enemmän kuin hänelle aikanaan. – Ne vastustajat pelaavat niin erilaisia salibandyä kuin joukkueet vaikka jossain C-juniorien SM-sarjassa.

HURPPU-URHEILUN vaatimukset Moilanen oppi vasta vasta siirtymään Joensuun Josbaan vuonna 2000. Harjoitusmäärät nousivat merkittävästi siitä, mitä ne olivat olleet NST:ssä.

– On todella tärkeää, että nykyisin puhutaan harjoittelun laadusta. Meidän pitää silit muistata myös määrän merkitys.

Moilanen on nähnyt omakohtaisesti, mitä menestyminen salibandyyn huipputasolla vaatii.

– Olen saanut pelata tosi hienojen pelimiesten kanssa ja valmentajien alaisuudessa. Haluan jakaa eteenpäin oppia, jota heiltä olen saanut.

Moilassel on kertynyt valmennuskokemusta jo kymmenen vuotta. Hän toimi pelaajavalmentajana UHC Thunissa jo ensimmäisellä Sveitsin-reissullaan kaudella 2008–2009. Zlg Unitedissa näkemyks laajeni urheilutoimintojen roolissa vuosina 2015–2017.

PonoVoon hän haluaa tuoda tuntemaansa työnteon kulttuuria.

– Pitää ymmärtää, että on vaikea saada mitään hyvää, jos sen eteen ei

ole oikeasti valmis näkemään myös väivä. Se koskee mitä tahansa elämäntiluetta.

Hän pitää tärkeänä, että Lappeenrantaan tuodaan lajitietoutta säännöllisesti myös oman yhteisön ulkopuolelta.

– Ettei vesi väijähdy, vaan valtuu tarpeeksi usein.

Hän nostaa hyviksi esimerkeiksi NST:n vuosien varrella pestammat **Perttu Kytöhongan**, **Mika Muukosen** ja **Mika Strömbergin** sekä jääkiekon puolelta Saipan, John **Tero Lehterä**, **Sami Hirvonen** ja **Kari Martikainen** ovat hiljattain tulleet paikallisen piirin ulkopuolelta.

– Sveitsin jalkapallo on saanut tosi hyviä tuloksia, kun he ovat palanneet valmentajia ulkomailta. Heillä on toki myös rahanakin.

URHEILUSEURAN täytyy olla elinvoimainen ja kehittyvä, jotta se pystyy pitämään harrastajat mukanaan. Moilanenkin on huomannut mmun muassa Lappeenrannan salibandyssä, jalkapallossa ja jääkiekossa ääneen lausunut ajatukset siitä, että pelaajan pitää pärjätäkkeen päästä mahdollisimman nopeasti muualle.

– Sellainen tekee seuraorganisaation vahvistumisen tosi vaikeaksi. Toisaalta se on muna ja kana -kysymys. Vahvoja organisaatioita tarvitaan, jotta tällä olisi urheilijan hyvä olla. Klippaurheilussa tarvitaan myös rahaa.

Vielä kaksi vuosikymmentä sitten Suomen korkeimmalla miesten sarjatasolle pystyi nousemaan oman seutukunnan pelaajilla. Nyt seuran vetovoima on yksi edellytys joukkueurheilussa menestymiselle. – Emme tule ikinä päättämään edustustasolla pelkällä oman kylän pojilla. Muu on hahatteltava. Mitä houkuttelevampi tämä paikka on olla ja elää, sitä parempi mahdollisuus meidän on saada ihmisiä tulemaan tänne muualta.

LAPPEENRANNAN salibandykulttuuri on syvä, mutta vuosien varrella laji on saanut entistä vankemman jalansijan muissakin Suomen suurimmissa kaupungeissa. Klippailu kotimaisella huipulla on koventunut rutkasti.

– Tiedän, miten kovasti esimerkiksi Tampereen Classicissa jätkät treenaavat. Ei meillä ole mitään toivoa pärjätä, jos emme harjoittele vastaavalla tasolla.

– Pelaajan intohimo on ykkösihtu. Ilman sitä ei ole mitään. Heti sen jälkeen tulee hyvien koutsien merkitys, jos halutaan saavuttaa jotain. Hän näkee paikallisessa nykyisalibandyssä paljon hyvää.

– Meillä on täysin riittävästi pelaajamassaa, melkein tuhat lisenssipelaajaa yhteensä PonoVossa ja NST:ssä. Molempien seurojen juniorissa tehdään hyvää jälkeä. Tuntuu myös, että Lappeenrannassa on enemmän seuratoimintoja kuin jossain vaiheessa oli. Se on tärkeää. Pelaajien, valmentajien ja mmun seuraväen pitää tehdä kovasti hommia, jotta lappeenrantalainen salibandy pärjää klippailussa muita kaupunkeja vastaan.

– Juniorillemme pitää rakentaa näkyvä siltä, että voimme olla tulevaisuudessa liigan huipulla.

SEPPÖ RAUTIOVAARA

EPA/AOP

MARKO ENBERG

Grasshopper Club Zürichin Otto Moilanen (kesk.), **Ales Jakubek** ja **Nico Scavioni** katselivat alilapain, kun SV Wiler-Ersigen voitti Sveitsin mestaruuden keväällä 2012 otteluvuotoin 4-1.

Otto Moilanen (oik.) pelasi kasvattajaseuranansa NST:tä vastaan Loviisan Torin paidassa miesten salibandyliigassa keväällä 2014.